

‘Wat ontbreekt mij nog?’ vraagt de rijke jongeling. In het zinnetje dat we niet lezen – maar dat u vast en zeker kent – zegt Matteüs dan nog, dat de jongeling bedroefd heenging, want hij bezat vele goederen. Hoe horen we dit evangelie vandaag? Horen we erin, hoe het van toepassing was op de heilige Franciscus, die ook een rijke jongeling was, maar al zijn aardse goederen opgaf om in volstrekte navolging van Jezus in armoede te gaan leven? Horen we hoe wijzelf, rijke westerlingen, onder kritiek worden gesteld als we zoveel moeite hebben om armen en vluchtelingen in onze rijkdom te laten delen? Horen we de lezing misschien met de oren van Age, die vandaag door zijn priesterwijding die bijzondere roeping en opdracht heeft gekregen om als ambtsdrager het evangelie van Jezus in woord en daad te gaan verkondigen? Of nóg een andere mogelijkheid: horen we die tekst als een oproep aan ons allen, om onze schat in de hemelen te zoeken? Wat ontbreekt ons?

De jongeling wil het eeuwige leven beërven. Wat is dat eigenlijk, eeuwig leven? De meeste mensen zullen denken dat dat eeuwige leven zoiets is als het leven dat we nu al kennen, maar dan zonder alle beperktheid en tekortkomingen die we nu nog meemaken. Daarom speelt dat eeuwige leven zich voor veel mensen ook vooral nà onze dood af, dán zijn we verlost van alle aardse pijn en moeite en leven we voor Gods aangezicht, zonder de begrenzingen van tijd en ruimte. Je kunt je voorstellen, dat die rijke jongeling daar op uit is. Het feit dat hij doorheeft, dat al zijn aardse rijkdom en al het goede dat hij al doet, hem tóch dat eeuwige leven blijkbaar nog niet geven, dat maakt hem eigenlijk wel sympathiek.

Op welk punt wijst Jezus hem dan terecht? Misschien krijgen we al een aanwijzing in zijn eerste opmerking. De jongeling vraagt wat voor goeds hij moet doen en Jezus reageert met de opmerking, die al als een terechtwijzing klinkt: ‘Wat vraag je naar het goede? Eén alleen is de Goede.’ Het goede – dat heeft iets afstandelijks, iets dat buiten jouzelf ligt en dat je blijkbaar kunt doen of kunt laten. Maar dé goede – dat hoor je onmiddellijk met een hoofdletter, dat is niet anders dan de Heer God zelf, de schepper van hemel en aarde en al wat leeft, degene die bevrijding brengt waar dat menselijkerwijs gesproken onmogelijk is. Het goede – dat kun je doen of laten. Maar dé Goede, die is oorsprong en het doel van je hele bestaan, daar kun je over beschikken, die heb je niet in je greep alsof je die kunt doen of laten, die is alles wat jijzelf bent, je hart, je ziel, je verstand.

Wat de jongeling ontbreekt is dus niet iets dat hij, bij al het goede dát hij al doet, óók nog zou moeten doen. Het gaat veel dieper: de jongeling wordt door Jezus opgeroepen om zijn kijk op zichzelf om te draaien. Hij moet zichzelf niet in het middelpunt van het leven stellen, en vervolgens wel even het goede doen aan zijn naasten – wat een last en wat een moeite is het leven dan! Hij moet helemaal niets: hij mag zichzelf zien als deel van die eeuwigheid die in de goede God zelf bestaat. Het in acht nemen van de geboden is dan ook niet iets, waarmee je het eeuwige leven zou kunnen verwerven, maar andersom: je hebt al deel aan het eeuwige leven en daardóór kun je vervolgens de geboden in acht nemen, als een uitdrukking van je vreugde en je geloof in de goede God.

Zo, gemeente, ging ook Franciscus niet éérs goede dingen doen om daardoor vervolgens God te ontmoeten of het eeuwige leven te verwerven. Nee: eerst werd hij gegrepen door de goedheid van God en vervolgens nam hij afstand van alles wat hij bezat. Ook alleen zo kunnen wij als kerk ook al die moeite doen om in deze wereld het evangelie verkondigen. Dat is geen zwaar juk of een opgave die wij vanuit ónze goedheid op ons nemen om daarmee iets goeds te doen. Het is Gods goedheid die ons heeft gegrepen en ons ertoe aanzet om kerk te zijn. En ook alleen zo kunnen wij vandaag Age de opdracht geven om de opdracht als diaken op zich te nemen. Op het omslag van de liturgie op het bidprentje dat u straks bij de uitgang meekrijgt staat een mannetje op een motor. Zijn Batmancape fladdert om hem heen, dus hij heeft de vaart er in. We hadden daar Age natuurlijk al in herkend, want als die ergens voor gaat, dan doet hij dat ook voor het volle pond. Als theoloog en manager heeft hij zijn sporen al ruimschoots verdiend en een paar parochies in het bisdom kennen hem al bevlogen, welbespraakte en vooral ook zeer trouwe lector. Maar terwijl sommige mensen zo rond hun 60ste aan hun pensioen beginnen te denken, maakte hij een andere keuze. Hij durfde voor zichzelf – en natuurlijk in goed

overleg met zijn lief Wilma – toegegeven dat zijn hart eigenlijk altijd bij het pastoraat heeft gelegen. Hij wilde afstand nemen van zijn directeursbaan met al dat geregel, vergaderen en managen en zich aan het optrekken met mensen gaan wijden. Voor zo'n gereformeerde jongen met een groot ego is het een hele stap om jezelf als katholieke geestelijke te leren zien. Want het geheim van de wijding tot het bijzondere ambt in de kerk ligt in de overgave aan God. Niet jij doet iets goed (of soms ook slecht), maar je verkondigt louter en alleen de goedheid van God. Je mag dus niet zozeer iets méér gaan doen dan alle andere gedoopten, maar je concentreert je op het opsporen en ontvangen van Gods Geest, in jezelf en in de mensen met wie je optrekt. Het eeuwige leven heb je niet of hoef je niet te verwerven, maar je bént het, ómdat God het is.

Beste Age, vandaag heeft de kerk haar vertrouwen in jou uitgesproken. We hebben vertrouwen in je talenten en je gaven die je zeker niet ontbreken, en we bidden, dat je tot zegen van velen mag zijn. Je motor is God zelf: gedragen op zijn vleugels en met de Geest die je cape doet wapperen kun je je inzetten om bij anderen datzelfde geluk te ontdekken. Zo ben jij en zo zijn wij allen navolgers van Christus, de weg, de waarheid en het leven. Amen.